

עמוס מדר ראשית אור

עזות מצח

הָעֶרֶב יָרֵד כְּשִׁמְיַכַת רַעְיוֹן
מִתְפַּלֵּשׁ חֲכַלְיִלִי בְּפָנֹת הַבָּתִּים.
בְּרָחַם הָיָה אֲנִסָּה לְהַבִּין
אֶת מִצְחָךְ – אֶת עֹגַת הָרִצְפִים הַפְּשׁוּטִים.

לְאוֹר הַנְּוֵרָה הַלֹּהֲטֶת אֶקְשִׁיב
לְחֻשְׁיוֹ, הַקּוֹרְנִים גַּחְלִילִית אֶל הַקִּיר
וְאֶבְלַע לְתוֹכִי כָּל תְּשׁוּבָה שִׁישִׁיב
לְתֵהוּיֹת שֶׁהֶאֱפֵל עֲצָמוֹ לֹא מִכִּיר.

הַמִּצַּח הַזֶּה, הַלּוֹפֵת אֶת קֶרְבִּי
וּמִבְּהִיל בִּי עֲרָגָה מִפְּרֶרֶת עַד תָּם –
בִּינוֹן יִסּוּרֵי יִתְגַּדֵּל, יִתְקַדֵּשׁ.

שְׁלֹא יִצְיִלְנִי מִנְּפֵל, הַלְּוֹאִי
אֶאֱסֹף לְתוֹכֹו חֲסֵר־כֹּל וְיָתוּם:
הַלִּילָה אֲגַע בְּמִצְחָךְ מִחֶדֶשׁ.

על יכולתה המופלאה של מהיטבאל לנוע בזמן
(אוטוביוגרפיה בארבעה בתים)

עֶמֶק בְּנִקְיֵי הַיְלָדוּת הַנִּשְׁכַּחַת
תְּחוּבִים כְּסוּפֵי הַרְגָעִים הַכְּלִים –
אוֹתָם שֶׁהִשְׁכַּמְנוּ טְרוּם־שַׁחַר לְקַחַת
עֵפִים בְּמִרְפֶּסֶת פְּרוּמַת הַצְּלָלִים.

צְמָא לֹא יֵדְעֵתִי שָׁם. רַק אֶהְבֶּה
אֶפְפֹּתַי בְּחֶסֶד הַקְּדָם־זְרִיחֵתִי:
מִשְׁתָּאֵה־מִחְרִישׁ וְנִשְׁטָף זֶהְבָּה
מוֹל הַיְקוּם הַמְּנִיז, הַיְחַר, הָאֵטִי.

בְּגֵרְתִי, עָלָה אֱלוֹהִים, נִתְגַּלָּה
כְּשֶׁאָמַר "יְהִי אֹר" – וְתִהִי הַתְּשׁוּקָה,
וְחִלְחַל לְאוֹתָהּ שַׁחֲרִית מְכַשֶּׁפֶת.

בָּא הַיּוֹם וְהַפְּצַעַת: תְּמָה וּסְגָלָה
וּמְצָאֵתִי, בְּדַבְּקֵי הָאֶקְדָּח לְרִקָּה
כִּי גַם אֶת שָׁם –

בְּשָׁמֵי יְלָדוּתִי מְרַחֶפֶת.